

1991 NOV 12
MARTI

Parlamentarul, ca persoană publică

Desi noile alegeri bat la ușa, un eventual sondaj de opinie ne-ar arăta că electoratul din județul nostru nu prea știe cine sînt senatorii și deputații care îl reprezintă în Parlamentul țării. Sigur, activitatea unui parlamentar nu se desfășoară doar la tribună sau în fața camerelor de luat vederi, dar nici aceste căi de comunicare cu publicul nu trebuie ocolite. De unde să știe electoratul dacă alesul său este un bun senator ori un bun deputat? De unde știe el cine merită și cine nu mai merită să fie reînvestit cu un nou mandat de reprezentare?

mentarii arădeni, opinia că dînșii nu vor publicitate, de aceea nu apar la tribună sau pe micul ecran. Considerăm că opinia este falsă, lipsită de realism. Electoratul trebuie să aibă meru imaginea alesului său, iar deputatul sau senatorul, persoană publică fiind, trebuie să se comporte ca atare, să apară pe o cale sau alta, cu un prilej sau altul în public și să se facă ecoul problemelor și gândurilor cetățenilor. Obștea trebuie, este interesată, are dreptul să-și promoveze doar valorile, doar pe cel capabil să fie cu adevărat

reprezentativ. Or, în făcerea actuală, în quasianonimatul instalat, cum controlează și evaluează cetățeanul activi-

OPINII

tatea aleșilor? Ce poate ști el despre X sau Y în afara informației sumare apărută într-un interviu la via, realizat o dată „pe mandat”?

Si totuși, am greși dacă am privi lucrurile global. Nu toți deputații noștri lucrează în anonimat. Dimpotrivă. De pî-

dă, uități-vă la dl. senator Hosszu și dl. deputat Tokay. Domiciliile lor sînt demni reprezentanți ai UDMR, sînt luptători abili, plini de tenacitate și, ca atare, sînt cunoscuți nu doar de întreg electoratul care i-a trimis în Parlament el și, nu știu dacă exagerez, de întreaga populație matură a Aradului. Or, așa și trebuie să fie o persoană care este, prin însuși statutul său de parlamentar, o persoană publică. Dacă ne oprim la grupul parlamentar al vecinilor — Bihor, Timis, Hunedoara — ori cînd am spune la repezeală nu-

mele cîtorva deputați și senatori, pe care i-am văzut, i-am auzit, i-am ascultat. De ce să nu-i știm și de ce să nu-i auzim și pe-ai noștri? Nu credem că au gânduri secrete, nici că n-ar putea să aibă o poziție într-o problemă oarecare. Atunci?

Da, e adevărat, Parlamentul are și comisii, iar acolo se pot rezolva sau promova destule probleme. Dar dialogul cu publicul, cu electoratul rămîne un factor de civilizație, de democrație, de considerație, de răspundere. Greșesc, oare? Decamdată, ecourile ce vin dinspre electorat spre noi par să-mi dea dreptate.

-TRISTAN MIHUȚA

Adevărul

Cotidian independent — J 02/nr. 1886-1991

ANUL III Nr. 497 MARTI, 12 NOIEMBRIE 1991 4 pag. — 5 lei

Viața în cea-
ță. Ce se as-
cunde dincolo
de „perdea”?

Foto:
M. CANCEI

Agricultura — stare de alarmă (II)

La orizont, spectrul foametei?

Un sac cu grâu = un litru de țuică

Semnul de egalitate nu trebuie să ne mire, pentru că la atât este apreciată astăzi munca țărănilor. Între preferințele produselor industriale, care au crescut în ultima vreme de 3-5 ori și prețurile, rămase neschimbate, ale produselor agricole există o necorelație strigătoare la cer. Statul îi plătește țărănilor 8 lei pentru kilogramul de grâu, iar un tractor costă între 800 mii și 1 milion de lei. Nu e de mirare că în aceste condiții țărănilor preferă să țină grăul în pod, în așteptarea unor prețuri mai bune. Iar în acest timp statul, cu depozitele insuficient umplute, apelează la importuri. Dar pe piața internațională, tona de grâu costă 100-110 dolari. Raportat la cursul (de acum unic) leu-dolar, înseamnă că vom importa kilogramul de grâu cu 25,28 lei. Și atunci, nu e mai firesc să oferi mai mult propriilor țărani, care vor investi banii obținuți tot în dezvoltarea propriei agriculturi și, în plus, să economisești resursele valutare, și așa sărace? Sau am uitat că țărani bogăți înseamnă țară bogată? Ori a avut — și are — cineva interesul să compromită agricultura proprie pentru a ne plăcea — apoi în fața

alțora și să ajute să iasă din criza de supraproducție, cu care se confruntă inclusiv unele dintre țările vecine? Și nu e totul. La această dată, încă nu sînt stabilite prețurile de achiziții pentru anul viitor. Cum să-și stabilească țărănilor structura culturilor, cînd ei nu știe încă ce preț îi garantează statul pentru fiecare cultură?

Pămîntul fără țărani, țărani fără pămînt

Fără îndoială, una dintre cauzele principale care au determinat actuala stare de provizorat din agricultură este întârzierea foarte mare în aplicarea Legii fondului funciar. Procesul de privatizare a agriculturii și de trecere spre economia de piață în această ramură economică se dovedește mult mai complex și dificil decît părea la prima vedere, poate și pentru faptul că, dincolo de textul legii (nicu-și el perfect), a intervenit și mult subiectivism în aplicarea sa. Potrivit legii, punerea țărănilor în posesia pămîntului trebuia făcîndu-se pînă la sfîrșitul lunii mai. Sîntem, iată, în noiembrie, și țărani, în cea mai mare parte, nu știu încă al cui pămînt îi muncesc. Dacă îi muncesc, evident, în baza adevăratelor de proprietate

se află încă în curs de desfășurare și oamenii, în loc să fie ocupați de munca cîmpului, bat pe la ușile primăriilor sau judecătoriilor, solicițîndu-și drepturile. Tergiversarea punerii în posesie a determinat o dezorganizare în agricultură vecină cu haosul. Postul sector cooperatist a ajuns al nimănui. Comisiile de lichidare, care potrivit legii ar trebui să organizeze desfășurarea producției pînă la lichidarea patrimoniului, nu se bucură de autoritate, în bună parte și datorită abuzurilor comise. Iar această etapă de punere efectivă în posesie se va încheia, în județul Arad, în cel mai bun caz la sfîrșitul anului viitor. Deci, încă un an în care țărani, sau mai exact o parte dintre ei, nu-și vor cunoaște amplasamentul suprafeței pe care o dețin, adevăratele primite reprezentînd doar un simplu pe-tec de hîrtie. Cu nimic mai avantajăți nu sînt nici viitorii acționari IAS, deoarece nici pînă acum nu se cunoaște statutul pe care îl vor avea acestia. Ar fi peccar ca măcar acum, în al 12-lea ceas, parlamentul și executivul să intervină cu acel cadru juridic și acele măsuri care, vizînd cauzele și nu efectele crizei

MIRCEA CONTRAS

Dușmanii României în ofensivă

Cine spune că în România nu e libertate și mai caută „cui verzi pe peret” privind drepturile omului, acela nu este numai de rea-credință, este și dușman al poporului român. Pe aceste poziții se situează o parte din „opozitia democratică” cum pompos și demagogic le place unora să se autoîntituleze. Că nu e vorba de democrație se vede de la o postă. Au furat de la bolșevici metodele și acum s-au pus pe transfer. Iată istoria de pe pozițiile „legalistilor”. Culoarea diferă numai — Rosul —

— va fi „inacceptabilă”. — a declarat adjunctul ministrului sîrb de externe, Budimir Kostic. „Guvernul Serbiei nu ar putea accepta ca din trupele ONU să facă parte, cei ce vor să distrugă Serbia” — a afirmat oficialitatea sîrbă.

Ioană a V-a — și îi sprijină în cererile lor nerăsunate.

Comentarii

te culori. Mai ales verdele. Moș Cimpeanu s-a transformat într-un povestitor de basme, despre luptele tinerimii liberale. Parcă povestile pe care le debitează le-am mai auzit, dar taman invers. Acești bătrîni rupți de războaiele românesii nu toarnă decît otrăvă în apa și își țîlbure. Ne trebuie nouă manifestare promonarhistă, în care să-și revendice meritele inexistente cîteva „celebrități” coborîte din teatrul lui Eugen Ionesco? Desigur că nu. Mai cu seamă că vor să impună cu forța o idee străină esenței poporului român — aceea a monarhiei. Istoria noastră nu cunoaște monarhia, decît prin impunerea ei în 1866, în urma loviturii de stat împotriva domnitorului Cuza.

Culnea e că acești „monarhisti” conduși de „linăra” fecioară sfințită cu harul regal, Simina Mezincescu în ră-lu în frînsă la rostirea cuvîntului Mihai. Peste tot regăsim o înțepătură în deservel-dine. La noi unii vor să o

După 1945 cine a suportat consecințele abandonării noastre rusilor sovietici „liberatori”? Cine au fost arestați, deportați, batjocoriți, schingiuiți de elementele internaționalismului bolșevic? Elemente vorbitoare de limbă maghiară, cei care au susținut teza plăcută popei Tokes, că România este stat multinational, că guvernării români au fost imperialiști cucerind teritorii din „alte țări, cărora li s-au alăturat elemente românesii irrasponsabile? Împotriva unor asemenea idei, susținînd cauza sfințită a poporului român au murit și s-au sacrificat Ion Antonescu, Iuliu Magiu, Gh. Brătianu, mulți, mulți țărani și intelectuali români fruntași și de ce să nu o spunem și „comunismul” Lucră-tiu Pătrășcanu. Cu ce la a-lutut fostul rege pe acești oameni, pe alții, mulți, mulți ca ei? Cu nimic. Și atunci

D. ZAVOIANU

(Cont. în pag. a III-a)

